

**מדינת ישראל
בית דין לתעבורה**

לפני כב' הדיין שאול בלגי

העורר: עבדאללה טיבי

נ ג ד

המשיבה: משטרת ישראל, 500101944

החלטה סופית

1. הערר שלפניי עוסק בשאלה האם כיסוי השמשה, שבו השתמש העורר, מגביל את שדה הראייה והאם הוא מהווה הפרה לפי תקנה 27(ב) או לפי תקנה 27(ד) לתקנות התעבורה.
2. לפניי ערר, שהוגש כנגד הודעה על החלטה להטיל קנס (להלן: "הדו"ח") מיום 22.3.26, המייחסת לעורר נהיגה ברכב כאשר השמשה שלצד מושב קדמי צופתה, לפי תקנות 356(ד) ו-27(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה").

הדו"ח – נסיבות ודברי הנהג

3. בפרק הנסיבות בדו"ח תיאר השוטר כי הבחין ברכבו של העורר מגיע בנסיעה, כאשר החלון ליד הנהג היה שחור ולא היה ניתן לראות את תכולת הרכב מבפנים. לדבריו, הוא כרוז לרכב לעצור, ולאחר שעצר, ניגש לנהג (העורר), זיהה אותו והסביר לו את מהות ההפרה. הוא הוסיף כי הייתה ראות טובה, מזג אוויר נאה, כי נשמר קשר עין רציף וכי הנהג (העורר) היה לבדו ברכב.
4. דברי מקבל ההודעה (העורר), כפי שמצוינים בדו"ח, היו "זה בגלל השמש".

טיעוני הצדדים

5. העורר ביקש בכתב הערר לבטל את הודעת הקנס. לדבריו, הוא לא כיסה את החלון, אלא חסם נקודתית את קרני השמש שמסנוורים אותו בזמן הנהיגה באמצעות חוסם קרני שמש נקודתי, אשר יש לו בצד כיסא הנהג והוא נצמד לחלון וחוסם את קרני השמש. הוא הוסיף

מדינת ישראל בית דין לתעבורה

כי הוא משמש בו בכל יום בבוקר בזמן נסיעתו מטייבה לתל אביב ושניתן לפרוק אותו בקלות, ואם היה יודע שהדבר אסור, לא היה משתמש בו.

6. בכתב התשובה ציינה המשיבה כי ההפרה זוהתה על-ידי השוטר וכי העורר לא חלק בשום שלב כי החלון היה מכוסה, והוא אף צירף תמונות של הכיסוי והסביר מדוע עשה כן (כדי לחסום את קרני השמש). אולם, בניגוד לטענתו, המשיבה טענה כי מדובר בכיסוי, אשר הגביל את יכולתו של העורר לראות את הדרך ומצב התנועה, באופן שאינו זניח, וניתן ללמוד זאת, לשיטתה, הן מהתמונות שצירף העורר והן מתיעוד מצלמת הגוף. על כן, היא ציינה כי החלטת השוטר ליתן הודעת קנס לעורר הייתה סבירה ומידתית.

7. עם זאת, לעמדת המשיבה, נפל אי דיוק בייחוס סעיף ההפרה הספציפי הנוגע למצבו של הרכב, ולכן היא מצאה כי יש לתקן את ההחלטה המינהלית בדרך של שינוי הודעת הקנס, בדרך שבמקום ההפרה הקודמת, תיוחס לעורר הפרה לפי תקנה 27(ד) לתקנות התעבורה, שלצדה קנס בסך 250 ש"ח במקום קנס של 500 ש"ח.

8. בהחלטתי מיום 14.6.26 אפשרתי לעורר להגיש התייחסות משלימה מטעמו לאמור בכתב התשובה. בתגובה מטעם העורר הוא ציין כי אין לו הערות נוספות מעבר לכתבי הטענות שהגיש וכי הוא סומך את ידו על שיקול דעתו של בית הדין.

דין והכרעה

9. לאחר שעיינתי בכתב הערר, בנספחים המצורפים, בהודעת הקנס, בכתב התשובה ובסרטון, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להתקבל חלקית, כפי שיפורט להלן.

המסגרת הנורמטיבית

10. חוק הפרות תעבורה מינהליות, התשפ"ד-2024 (להלן: "החוק") נכנס לתוקף ביום 8.2.26 וקובע כי עבירות תעבורה מסוימות, שבעבר נדונו כעבירות פליליות מסוג ברירת משפט, יוגדרו מעתה כהפרות תעבורה וייבחנו בהתאם לדין המינהלי. בהתאם לכך, הדיון בערר יתמקד בבחינת החלטת הרשות להטיל קנס על פי אמות המידה של המשפט המינהלי ובכלל זה תיבחן השאלה אם ההחלטה לוקה בפגם מינהלי, אשר מצדיק התערבות שיפוטית.

11. סעיף 21(א) לחוק קובע כי בית הדין לתעבורה ידון ויחליט בערר על פי טענות וראיות שהוגשו בכתב בלבד, אלא אם כן מצא שיש בכך כדי לפגוע בעשיית צדק בעניינו של העורר או באינטרס הציבורי.

מדינת ישראל
בית דין לתעבורה

חזקת התקינות המינהלית ובחינתה במקרה הנדון

12. ראשית, יש לציין כי עומדת למשיבה חזקת התקינות המינהלית והנטל לסתור חזקה זו מונח על כתפי העורר [ראו בעניין זה דברי כב' השופט (כתוארו דאז) ע' פוגלמן בע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (10.9.2013)]. במילים אחרות, חזקת תקינות המעשה המינהלי קובעת כי נקודת המוצא היא שהרשות פעלה כדין. על המבקש לסתור אותה, העורר בעניינו, מוטל הנטל להציג תשתית ראייתית ממשית, המצביעה על פגם לכאורה בפעולת הרשות [להרחבה בעניין חזקת התקינות המינהלית ראו ד' ברק-ארז **משפט מינהלי** כרך ד' 24-47 (2017)].

13. במקרה שלפנינו, עיון בדו"ח מלמד כי גרסת השוטר ברורה והוא ערך את הדו"ח לאחר שהבחין בבירור בביצוע ההפרה על-ידי העורר ולאחר ששמע ותיעד את דבריו. השוטר ציין כי הבחין ברכבו של העורר מגיע בנסיעה, כאשר החלון ליד הנהג היה שחור ולא היה ניתן לראות את תכולת הרכב מבפנים. עוד הוסיף כי שמר על קשר עין רציף עם הרכב עד לעצירתו וכי במקום היו ראות טובה ומזג אוויר נאה.

14. כמו כן, דברי מקבל ההודעה (העורר), כפי שצוינו בדו"ח, היו "זה בגלל השמש". אם כן, העורר בסמוך לאירוע לא טען בתגובתו הראשונית כי לא ביצע את ההפרה המיוחסת לו. יתרה מכך, גם בכתב הערר לא חלק העורר על כך שהחלון היה מכוסה, רק שהסביר כי מדובר בכיסוי קטן, החוסם חלקית את החלון, וכי עשה זאת כדי לחסום את קרני השמש.

15. אם כן, ניתן לקבוע כבר בשלב זה כי עצם ההחלטה של השוטר ליתן הודעת קנס לעורר הייתה סבירה וכי המשיבה לא פעלה בשרירותיות בעצם כתיבת הדו"ח לעורר.

סעיף ההפרה המתאים לעניינו

16. עם זאת, מכיוון שאין עסקין בציפוי של שמש הרכב, דומה כי ההפרה לפי תקנה 27(ב) לתקנות התעבורה לא מתאימה למקרה הנדון, וכי תחת זאת היה מקום לייחס לעורר הפרה לפי תקנה 27(ד) לתקנות התעבורה, המקלה יותר.

17. שינוי זה בסעיף ההפרה עולה בקנה אחד עם האמור בכתב התשובה, שהוגש מטעם המשיבה, שבו המשיבה הסכימה לשנות את סעיף ההפרה לסעיף המקל יותר, כפי שפורט לעיל.

18. סעיף 27(ד) לתקנות התעבורה קובע:

מדינת ישראל
בית דין לתעבורה

"לא ינהג אדם רכב שבו הוגבלה בכל אופן שהוא, למעט הגבלה זניחה, יכולתו לראות את הדרך והתנועה בה מן השמשה הקדמית של הרכב או האחורית או זו שלצד הנהג או זו שלצד הנוסע במושב הקדמי".

19. מלשון התקנה עולה כי ההפרה מתגבשת כאשר קיימת הגבלת ראות מעבר להגבלה זניחה, ולא נדרשת הגבלה משמעותית, כטענת העורר [ראו בעניין זה, למשל, עפ"ת (י-ם) 65668-02-20 עליאן נ' מדינת ישראל (5.11.2020)].

20. במקרה שלפנינו, אין חולק כי הכיסוי שהשתמש בו העורר אינו בגדר ציפוי, כדרישת סעיף 27(ב) לתקנות התעבורה. יחד עם זאת, התרשמתי מטענות הצדדים, מהתמונות שצירף העורר ומהסרטון שצירפה המשיבה, כי אין המדובר בענייננו בהגבלה זניחה, כטענת העורר, אלא בהגבלה שאינה זניחה של היכולת לראות את הדרך והתנועה בה מן השמשה שלצד הנהג.

21. משכך, אני קובע כי בנסיבות המקרה הנדון, היה מקום לייחס לעורר את סעיף ההפרה המקל יותר, לפי תקנה 27(ד) לתקנות התעבורה, ולא את סעיף ההפרה המחמיר יותר בעניין זה, לפי תקנה 27(ב) לתקנות התעבורה.

22. בשולי הדברים, אציין כי על המשיבה להנחות את השוטרים בשטח להקפיד באופן כללי על בחירת סעיף ההפרה הנכון והמדויק יותר בנסיבות המקרה, ובאופן ספציפי לעדכן את חוברת נוסחי האישום, המשמשת את השוטרים, שבה לא ברורה ההבחנה בין שני הסעיפים הנדונים.

סוף דבר

23. לאור כל האמור, אני מורה על קבלת הערר באופן חלקי, כפי שיפורט להלן, וזאת ללא צו להוצאות.

24. מצאתי לנכון להשתמש בסמכותי הקבועה בסעיף 22(א)+(ב) לחוק ולהורות על שינוי סעיף ההפרה המצוין בדו"ח להפרה שעניינה נהיגה ברכב, שבו הוגבלה יכולת הנהג לראות את הדרך והתנועה בה מן השמשה שליד הנהג, לפי תקנה 27(ד) לתקנות התעבורה, סמל סעיף 5453, אשר הקנס העומד לצדה הוא קנס בסך 250 ש"ח.

25. הקנס ישולם תוך 30 ימים מהיום, וזאת עד ליום **26.7.2026**.

מדינת ישראל
בית דין לתעבורה

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י' תמוז תשפ"ו, 25.06.2026, בהעדר הצדדים.

שאוּל בלגי, דיין